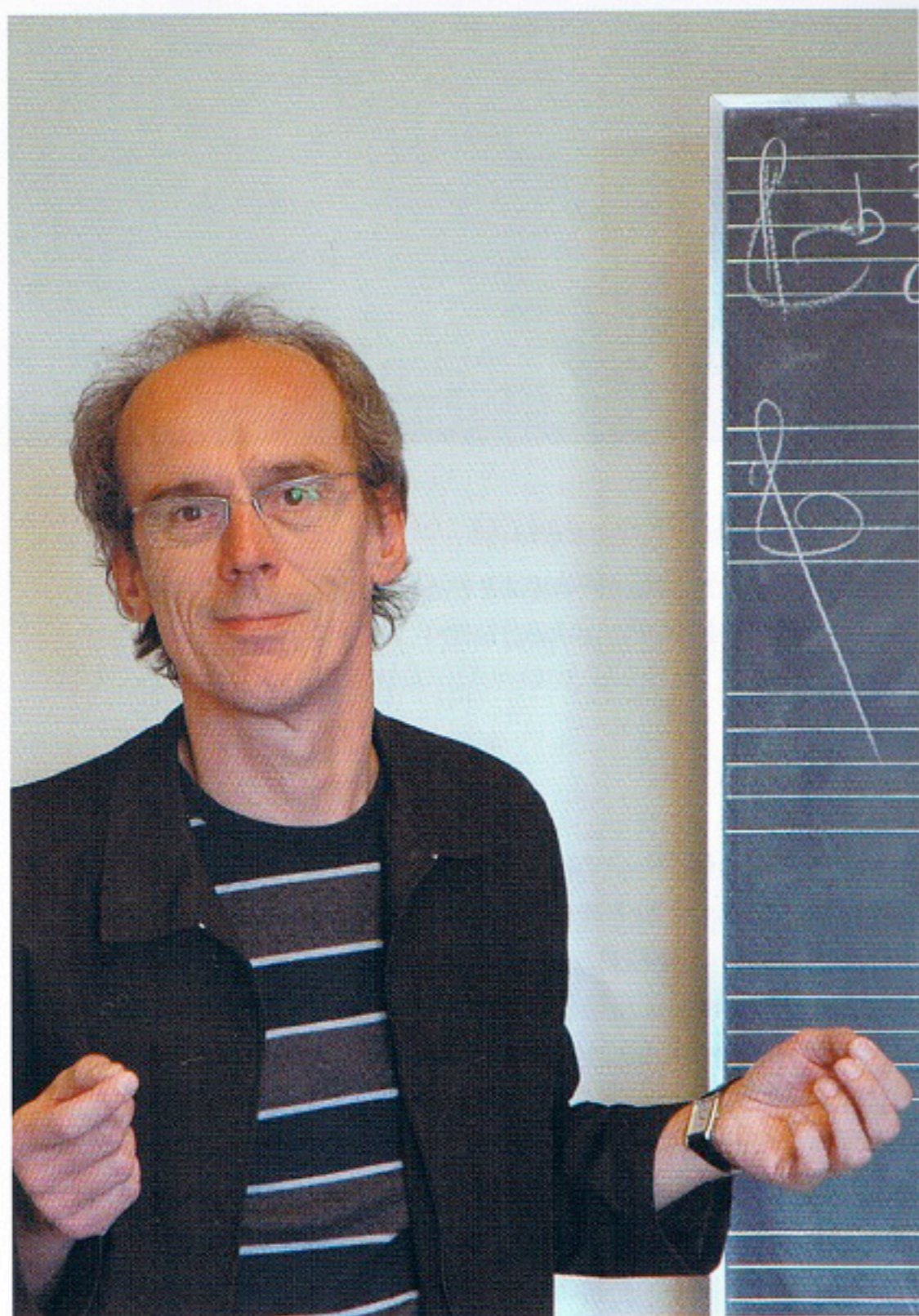

Van symfonische rock naar nieuwe muziek

“Eigenlijk ben ik als popmusicus begonnen,” biecht Kees van Unen op. De docent muziektheorie aan het Conservatorium van INHolland, heeft die tijd al lang achter zich gelaten. Wat gebleven is, is de drang om te componeren: toen popsongs in de traditie van de symfonische rock, nu composities in het genre Nieuwe Muziek.

TEKST & FOTO: BEREND VAN DALFSEN

“Naast mijn docentzijn speel ik orgel en ben ik componist.” In die laatste hoedanigheid staat Kees van Unen binnenkort in de belangstelling. Half november vindt de officiële presentatie plaats van de cd *Magno Intervallo* met een aantal van zijn composities. “Eigenlijk is de cd al uit sinds juni,” relativeert Kees. “Er staan composities op voor verschillende bezettingen, betrekkelijk recent werk dat is aangevuld met twee oudere stukken.”

Om verschillende redenen is de cd bijna een conservatoriumproject geworden. Kees: “Voor de ene opname koos ik twee oud-studenten: mezzosopraan Ingrid Stijsiger en fluitiste Marijke Niele. Voor een andere stelde ik een koor samen uit studenten Musical: Marieke Jenniskens, Emma Groot, Roos van der Waerden, Marlies de Waard, Fardoe Swaanswijk, Karin Bos en Tessa Jimmink. Ik vroeg collega Bob Martens om samen met mij de percussie te doen. En, last but not least, is de INHollandsignatuur te danken aan Nol Sicking, eveneens een collega, die een cruciaal aandeel heeft gehad in de productie van het geheel.”

Abstractie

Kees van Unen studeerde orgel aan het Brabants Conservatorium in Tilburg en muziektheorie aan het Sweelinck Conservatorium te Amsterdam. Hij kreeg privéonderricht op het gebied van compositie bij componist Daan Manneke. Kees: “Zijn composities behoren tot de Nieuwe Muziek. Als ik dat moet toelichten maak ik vaak een vergelijking met schilderkunst. In het begin van de twintigste eeuw gaat een zekere abstractie

de herkenbaarheid in de portretschilderkunst beïnvloeden, bemoeilijken zelfs. Het doel is niet altijd meer iemand natuurgetrouw af te beelden. Zo ontstond een beeldtaal met verschillende perspectieven en invalshoeken. Ook bij Nieuwe Muziek is als gevolg van eenzelfde soort proces de herkenbaarheid minder dan bij traditionele composities. Die abstractiegraad heeft mij altijd erg aangetrokken. Mede daardoor ben ik de kant opgegaan van de Nieuwe Muziek, maar wel met behoud van het klassieke instrumentarium. Een saxofoonkwartet kan heel mooie negentiende-eeuwse, bijna symfonisch aandoende muziek spelen.”

Nieuwe ideeën

“Twee à drie composities per jaar, dat is mijn gemiddelde productie,” vertelt Kees. Dat zijn stukken die ‘uit hemzelf’ komen, maar hij componeert ook wel in opdracht. “Je komt soms in contact met uitvoerende musici en die zeggen dan ‘het zou wel leuk zijn om ook een stuk van jou te hebben’. Dan vraag ik diegene om iets te spelen wat hij al op zijn repertoire heeft staan.”

‘Laat mij eens wat dingen horen’, dat is dan vaak het startpunt voor Kees. Er ontstaat als het ware een staalkaart van de mogelijkheden en voorkeuren van zo’n musicus. Daarmee, en met zijn eigen creativiteit, gaat hij aan de slag. “Op dit moment werk ik aan een stuk voor een lierorkest. Stel je voor, een concert door twintig, vijftwintig lieren. Ik heb ze horen spelen; je hoort hele serene, bijna hemelse klanken. Ik wist niet wat ik hoorde.”